

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 47/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. Ing. P. K., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 K 23/2011 z 20. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Bratislava I

(ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 K 23/2011 z 20. júna 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“). Sťažnosť bola doplnená prílohami doručenými ústavnému súdu 8. septembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 2 K/17/2011-53 z 13. mája 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2011, bolo voči sťažovateľke začaté konkurzné konanie, a to na základe návrhu jej veriteľa Ing. M. K. Prípisom z 31. mája 2011 vyzval okresný súd sťažovateľku, aby osvedčila svoju platobnú schopnosť, inak bude na jej majetok vyhlásený konkurz.

V sťažnosti sa ďalej uvádza, že 3. júna 2011 Ing. R. B. *„ako domnelý konateľ Sťažovateľ[ky], podal v mene Sťažovateľ[ky] návrh na prerušenie konkurzného konania podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov... Ing. R. B. predložil spolu s návrhom aj dohodu o vypracovaní reštrukturalizačného posudku zo dňa 02. 06. 2011 podpísanú domnelým konateľom Sťažovateľ[ky] Ing. R. B.*

Súd uznesením sp. zn. 2 K 23/2011 z 20. 06 2011 rozhodol o prerušení konkurzného konania.“

Okresný súd dospel k záveru, že *„dlžník má záujem odvrátiť úpadok, zachovať podnik, a teda aj zotrvať na trhu. Okrem toho je z podaného návrhu zrejmé, že dlžník poskytol správcovi všetky údaje k tomu, aby reštrukturalizačný posudok spracoval v zmysle zákona a tento mohol byť v zmysle zákona predložený súdu.“*

S poukazom na vymedzenie realizácie konateľského oprávnenia zapísaného v obchodnom registri sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd pri rozhodovaní o návrhu na prerušenie konkurzného konania *„neskúmal otázku oprávnenosti konateľa Ing. R. B. konať za Sťažovateľ[ku]“*. Podľa názoru sťažovateľky totiž *„z podaného návrhu na prerušenie konania ako i z priloženej dohody o vypracovaní reštrukturalizačného posudku vyplýva, že návrh ako i dohodu podpísal len jeden z konateľov (aj to len putatívny konateľ), a preto*

takýto spôsob konania nie je spôsobilý vyvolať účinky právneho úkonu Sťažovateľ[ky], keďže vôľu Sťažovateľ[ky] by obligatórne mali prejavovať vždy najmenej dvaja konatelia (v skutočnosti však len JUDr. Mag. M. H.).

Porušovateľ preto podľa právneho názoru Sťažovateľ[ky] nemal povoliť prerušenie konkurzného konania, ale konkurz na majetok Sťažovateľ[ky] vyhlásiť po nepreukázaní platobnej schopnosti.“.

V sťažnosti je podaný chronologický prehľad skutkových udalostí, ktoré viedli k zmenám v personálnom obsadení konateľských postov u sťažovateľky, v nadväznosti na čo 2. júna 2011 Ing. P. R. podal žalobu o určenie neplatnosti rozhodnutí valného zhromaždenia sťažovateľky, ktoré k spomenutým zmenám viedli.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nesprávnou aplikáciou príslušnej právnej normy rozhodol v jej právnej veci nezákonne, pričom takéto rozhodnutie bolo spôsobilé porušiť jej v sťažnosti označené základné právo.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo Sťažovateľ[ky] podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 K/23/2011 zo dňa 20. 06. 2011 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 K/23/2011 zo dňa 20. 06. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť Sťažovateľ[ke] náhradu trov súdneho konania vo výške 261,82 EUR k rukám právneho zástupcu sťažovateľ[ky] do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosť preskúmal z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu namietaným uznesením okresného súdu, ktorým tento ako konkurzný súd na základe návrhu jedného z konateľov prerušil konkurzné konanie voči nej ako dlžníčke podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“)].

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010), ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 153/07).

K porušeniu ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by pritom mohlo dôjsť rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo tiež vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Okresný súd napadnutým uznesením prerušil konkurzné konanie podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. „*vzhľadom na skutočnosť, že dlžník má záujem odvrátiť úpadok a súčasne poveril na vypracovanie reštrukturalizačného posudku vyššie uvedeného správca, čoho dôkazom je Dohoda o vypracovaní reštrukturalizačného posudku, ktorá tvorí prílohu podania...*“. Túto skutočnosť v jej formálnej rovine (predloženie dohody, prerušenie konkurzného konania podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.) sťažovateľka nepopiera.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. do vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu súd preruší konkurzné konanie na návrh dlžníka, ak dlžník preukáže, že ním poverený správca pripravuje reštrukturalizačný posudok. Súd pokračuje v prerušenom konkurznom konaní po uplynutí 30 dní od prerušenia konkurzného konania. Na opakovaný návrh dlžníka súd neprihliada.

Postup konajúceho konkurzného súdu spočívajúci v právoplatnom prerušení konkurzného konania podľa citovaného ustanovenia vyvoláva ex lege právny následok pokračovania konkurzného súdu v dotknutom konkurznom konaní po uplynutí 30 dní od jeho prerušenia. V materiálnej rovine to znamená, že po uplynutí určenej zákonnej lehoty právoplatné uznesenie konkurzného súdu o prerušení konania prestáva vyvolávať právne účinky späté s prerušením konkurzného konania.

Uznesenie okresného súdu z 20. júna 2011 nadobudlo právoplatnosť 25. júna 2011. Z toho vyplýva, že dočasné právne účinky predmetného uznesenia pominuli uplynutím 25. júla 2011, a tak skončil procesný stav prerušenia konania. Sťažnosť bola ústavnému

súdu doručená 26. augusta 2011 (na poštovú prepravu podaná 25. augusta 2011), teda v čase, keď napadnuté uznesenie okresného súdu o prerušení konkurzného konania už žiadne právne účinky nevyvolávalo, a tak ani nemohol trvať stav prípadného porušovania základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu týmto uznesením.

Hoci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu mohlo byť konkurzné konanie vedené pod sp. zn. 2 K 23/2011 prerušené z iných dôvodov (napr. podľa § 16 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.), niet pochyb, že procesný stav prerušenia tohto konania nemohol 26. augusta 2011 pretrvávajúť ako priamy právny dôsledok právoplatnosti sťažovateľkou namietaného uznesenia okresného súdu.

Ústavný súd zistil, že ku dňu doručenia sťažnosti bolo už uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R/5/2011 zo 4. augusta 2011 právoplatne rozhodnuté o začatí reštrukturalizačného konania voči sťažovateľke. Následne bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R/5/2011 z 12. septembra 2011 rozhodnuté o povolení reštrukturalizácie sťažovateľky.

Sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, a to z dôvodu, že v čase jej podania na poštovú prepravu (25. augusta 2011) už procesný stav konkurzného konania vedeného pod sp. zn. 2 K 23/2011 vylučoval možnosť porušovania základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu namietaným uznesením. Navyše ústavný súd poznamenáva, že prerušenie konania podľa § 16 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. nie je nevyhnutnou podmienkou na začatie reštrukturalizácie. Súd môže rozhodnúť o povolení reštrukturalizácie aj bez prerušenia konania podľa uvedeného ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z.

Ústavný súd vzhľadom na to sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky v nej uplatnenými (predovšetkým návrhom na zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2012